

ETT BLODSDRAMA

HEMSKA MINNEN

FRÅN

KEYSERSKA HUSET.

PRIS 16 öre.

16

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 311

1950

H (Ref., smär.)
Ex B

ETT BLODSDRAMA

HEMSKA MINNEN

FRÅN

KEYSERSKA HUSET.

ETT BLODSDRAMA

HEMSKA MINNEN

1884

KEYSERSKA HUSET

STOCKHOLM,
John Björkmans Eftr. Boktr.
1896.

"Det var hemskt!"

sade gamle Rydingen, då hönsen höllo på att springa omkull honom på Norrbro en augustidag för nära femtio år sedan. —

Hemskare — hu då! — blir min lilla enkla berättelse om det vackra lifs skuggsidor, som skönhets och elegansens prestinnor i hvardagslag bedrifva inom ramen af privilegerade hotellväggar.

Jag framdrager ur gamla gömmor här blott en sida, eftersom försynen äfven i Stockholm synes beakta Tegnér's bekanta ord:

»— — — — — gamla,
Hvad murket är skall ramla.»

Nu då de lika murkna murarne som den fula facaden till det ökända Keyserska huset vid »Röda Bodarne» äro jemnade med marken, kan det ju intressera mången att göra en liten återblick inom dess förr så eleganta tapetväggar, hvarest många vålnader sägas ha egt sitt hemvist.

* * *

För att vara riktigt mjuk i början af kapitlet, vill jag alls inte nämna något öfverdådigt *pikant* om det så kallade Keyserska husets äldre anor, då den lika lättsinnige som älskogskranke kung Adolf Fredrik och hans historiska, såväl som tillfälliga älskarinnor der voro allrådande.

Vi vilja blott taga husets minne i betraktande från tiden, då det var ett i smyg halfpriviligeradt *bordell-hotell* — och från hvilken tid så pikanta tilldragelser derstädes grasserat,

att hvar och en af dem kunde vara egnade att resa håren på hufvudet, äfven på den jernhårdaste skarprättare — — — (om han hörde dem).

* * *

Efter den troget återgifna bilden å sid. 8, gifva vi här beskrifningen om det så kallade *»engelska mordet»*, som skedde i slutet af 1790-talet och på sin tid väckte ett ofantligt uppseende i hela Europa, fastän maktens och penningens furstar nedtystade hela skandalen.

Huset var *då* en samlingsplats för alla omöjliga odågor, som önskade lefva i gladt sällskap med grefvar, prinsar och ädlingar — samt deras älskarinnor.

Bland dessa senare voro många förklädda damer ur societeten, hvilka bakom sina stora, förändrade peruker och omsorgsfullt sminkade ansigten döljde både anor, män, barn, och låtsad eller lånad dygd.

* * *

År 18— blef huset ett stort hotell för nattens fjärilar af båda könen och nedsjönk samtidigt till en vanlig bordell, med sina orgier, brott och outtalbara »freqvenser».

* * *

En engelsk lord med ganska märkbart blått blod i sina ådror, inkvarterade sig i sällskap med sin grisett på detta hotell en sommar-natt år 18— för att njuta af den för vanligt folk ej ännu förbjudna nektarn i kärlekens frukt.

Han medförde ganska mycket penningar och en dyrbar samling af diamanter, i form af ringar, berlocker, knappar och urkedja med mera.

Man uppskattade värdet på den tiden till omkring fyratio tusen riksdaler specie.

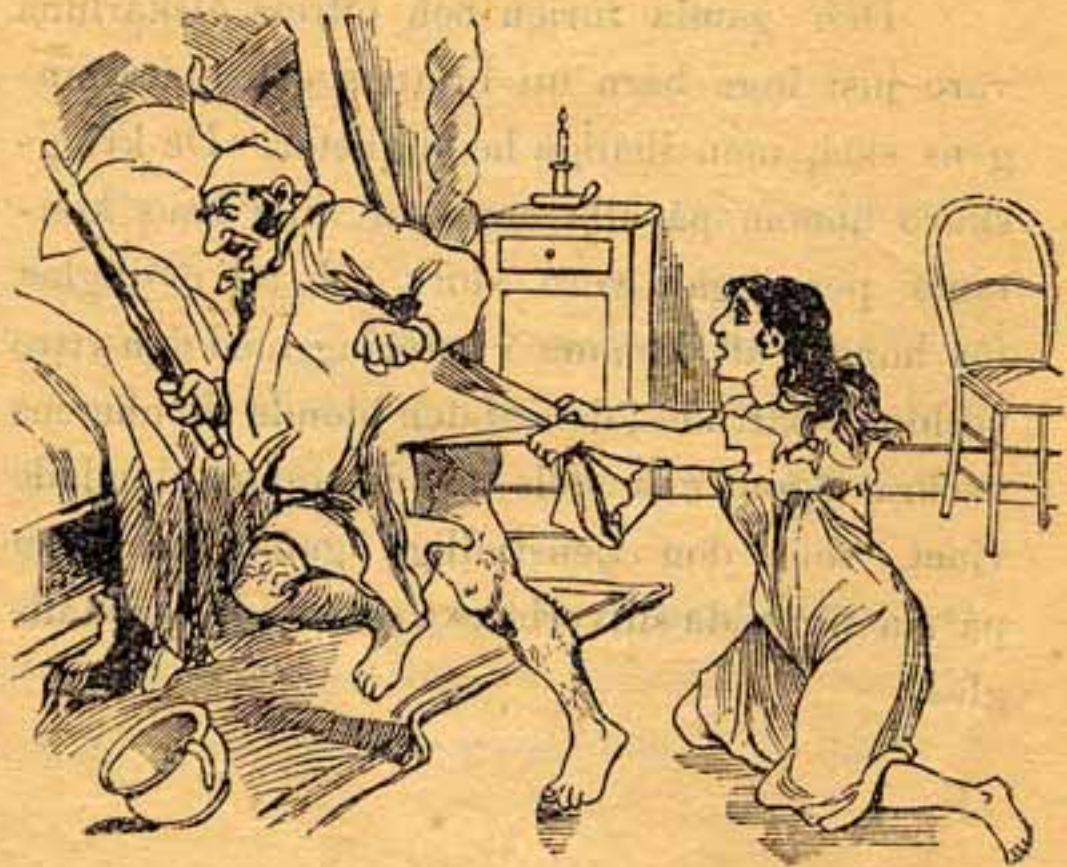
Sedan kärlekens aromer afdunstat och sömnens hero infunnit sig hos markisen Barbalotte, togo furierna gestalt hos älskarinnan för att plundra honom.

Alla förberedelser voro väl och skickligt planlagda. Den tillsyneslåtande unga »damen» assisterades präktigt af en äldre medhjelparinna, från hvilken tiden för länge sedan tagit skönhetsmasken.

Den gamla furien och offrets älskarinna voro just inga barn uti brottets och utsväfnings små, men ihåliga hemligheter. De kringskuro honom på alla omvägar, tills hans kontanta penningar voro slut; och all möjlighet för honom att komma i beröring med den yttre världen spärrades, dels af den blonda skönhetens vackra ögon och dels af det opiumblandade vinet, som den tjenstvilliga gamla megäran på sin förgyllda silfverbricka serverade i kristallglas.

* * *

Nu, sedan alla sömn- och rogifvande medel mot den unge, elegante mannen visat sig kraftlösa gent emot hans oförderfvade natur, nu slutligen fans intet annat råd än att hastigt

och på annat sätt söka rödja honom ur vägen, för att sopa igen alla spår.

Detta kunde naturligtvis blott ske genom *ett mord* — och så planlades och utfördes det hemska dådet.

Midt i natten öfverrumplades markisen af de båda qvinnorna, som då tillskansade sig hans enda och sista värdeföremål. Yrvaken, som han var, rusade han upp i blotta linnet för att rädda åtminstone lifvet.

En brottning uppstod dervid och vår teckning visar tydligen med hvilken ifver han söker lösgöra sig från demimonde-damen för att söka komma ut.

Hon är sjelf iklädd sin näpna, rosedof-tande chemis, och hugger honom, då han vill fly, med qvinnans underhaltigaste vapen, nemligen näfvarne, i skjortans frackskört.

En våldsamt strid egde rum och slutligen fick nattens slöja breda sitt dystra och intetsägande flor öfver bataljen.

Den strid på lif och död som här utkämpades är just icke lämplig att omtala för nutidens stockholmare, hvilka med vördnad sett ned på det gamla huset som nu är jemnadt med marken, för att lemna plats åt ett nytt, tidsenligare millionpalats, der mord, spöken och trollmumier ej vidare få inträde.

Den engelske lorden, som förlorade lifvet under sitt lättsinne och ej kunde rädda det genom att fly, är nog ej den ende som fått tillsätta sin egendom och sin kropp i det nu beskrifna turkiska hotellet.

Äldre personer, som bott i egendomen, försäkra att hans vålnad gått igen under flera mansåldrar, och rummet, der mordet blifvit begånget, har under flera årtionden stått tomt samt användts till magasin eller upplagsrum.

Hvar liket gömdes torde aldrig blifva uppenbart, men det ligger ju nära till hands att det blifvit nedkastadt i någon källare, som genom underjordiska gångar varit förbunden med den förbiflytande strömmen.

Såsom misstänkt att ha begått den djerfva stölden häktades lordens kammartjenare och

fick sitta inom lås och bom i öfver två år på gamla Kastenhof.

Nu är det egendomliga i saken att märka, det denne betjent aldrig varit med lorden till huset och alls intet visste hvar hans herre var.

Men såsom ett tillägg i den sorgliga berättelsen kan anmärkas, att den unga qvinnan som mördade lorden, fem år efteråt genom ett olycksfall förlorade lifvet på Lidingön, då hennes spann skenade och hon försökte kasta sig ur vagnen för att om möjligt rädda sig.

Den gamla gumman träffades på ett hårdare sätt af den hämnande domaren, ty hon inspärrades på gamla dårhuset redan tre år efter illgerningen.

* * *

Och så blir den gamla satsen sann:

»Hvad orätt fås,
I sorg förgås.»

Nu är Keyzerska huset blott ett gammalt minne, och därför har författaren dragit fram

bilderna såsom en erinring öfver huru demimonden förr har herskat och lefvat i sällskap med penningematadorer eller älskogskranke ädlingar.

Anekdoter.

Hans åsigt.

Herr A. står i begrepp att föra en ung enka till altaret och meddelar en god vän sin åsigt.

»Ämnar du gifta dig med en enka?» utbrister vännen. »Det är ju löjligt!»

»Huru så?»

»Vill man läsa i kärlekens bok, så slår man icke upp i midten, utan börjar på första sidan!»

* * *

Artigt.

Det är i en järnvägskupé vid tio graders köld.

En herre vänder sig till en midt emot honom sittande dam.

»Ni tycks lida mycket af kölden, min fröken?»

»Ja, mycket . . . isynnerhet fryser jag om händerna.»

»Ni skulle väl ej vilja sticka dem i mina fickor . . .

* * *

Ur kammarjungfruarnes värld.

Fru P. har tagit den täcka Hulda i sin tjänst, med uttryckligt förbehåll, att hon icke får mottaga någon »fästman» hos sig. Detta hindrar icke, att frun redan första aftonen påträffar en ståtlig brandsoldat i skön Huldas jungfrubur.

»Du har alltså en fästman i alla fall?» utbrister hon förtörnad.

»Nej, kära frun, det är bara en bekant till honom.»

* * *

Ovederläggligt bevis.

En ung herre och en ung dam taga in på ett hotell och anvisa sig ett rum, i hvilket de läsa sig inne.

Fem minuter derefter står uppasserskan utanför nyckelhålet för att lyssna.

»Vi hafva utan skäl misstänkt dem, de äro gifta med hvarandra», sade hon till en kypare.

»Huru vet du det?»

»De slåss ju.»

* * *

Han kände henne.

Herr A. till herr B:

»I nästa månad ha vi en intressant mån-
förmörkelse.»

»För tusan! Säg ingenting till min fru om den saken, eljes begär hon en ny toilette för att se på den.»

* * *

Monst och kritik.

En ung och vacker skådespelerska blef mycket berömd af en recensent, som är bekant för att i höga toner lofprisa alla teaterkonstnärer.

»Du måste visa den gode mannen din tacksamhet», sade hennes väninnor.

»Huru skall jag kunna göra det», svarade hon naivt, «han är ju så rysligt ful och gammal.»

Indiopsis à Gule aushf.
17.5.40
2.20

